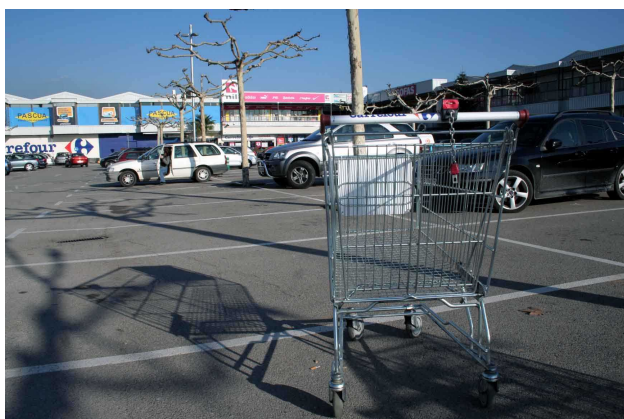

Opinió

LLUMS DE NADAL

Va arribar Nadal i jo no m'ho esperava. Sí, Nadal ja ho sé, semblo idiota, Nadal sempre és el vint-i-cinc de desembre, fum, fum, fum. Però aquell any jo tenia massa coses al cap per pensar-hi: hi havia comandes endarrerides per servir, clients que trucaven emprenyats, factures per pagar. I em donareu la raó si us dic que passar el Nadal sol, com jo havia fet els tres últims anys, no només té poca gràcia, sinó que, a més a més, convida a la tristesa i a la malenconia. Al mal rotllo, en definitiva. El cas és que el dia abans de Nadal, quan a l'hora de plegar la meva secretària em va desitjar bones festes i, en preguntar-li quin dia era, em va dir «vint-i-quatre de desembre, no fotis, *jefe*», vaig omplir-me de bona voluntat, vaig decidir plegar més d'hora del que tenia previst i vaig conduir el meu quatre per quatre fins al súper, disposat a comprar a correuita alguna cosa per fer-me un bon dinar.

A la porta del supermercat un Pare Noël enviat des d'una ETT, amb panxa postissa i barba de cotó fluix, es pelava de fred dalt d'un pedestal i deia «Ho, ho, ho!» mentre feia sonar una campaneta daurada. Duia unes vambes platejades i, penjat a la cintura, un telèfon mòbil. Des de les trompetes de megafonia del pàrquing, Frank Sinatra cantava *Let it snow*. Les bombetes de colors d'un arbre de Nadal enorme lluien entre la boira i es confonien amb els intermitents i els llums de frens dels cotxes que entraven i sortien, accelerant i tornant-se a aturar un instant després com animals indecisos. Des del capdamunt de l'arbre, l'estrella de Betlem havia guiat tothom al súper: bous i mules, pastors i àngels, reis i camells.

M'havia aturat un moment davant de la porta, encisat pels llums de Nadal, afegint la meua veu enrogallada a la de Sinatra. El baf que sortia de la

meua boca era espès, quasi sòlid. Vaig fregar-me les mans per augmentar-ne la temperatura i vaig empènyer el carretó metàl·lic per avançar. El Pare Noël em va saludar amb la campaneta. «Bon Nadal», vaig desitjar-li. Ho deia de cor. A falta de família, aquell home abnegat es mereixia el millor dels meus desitjos. Les portes es van obrir automàticament i la llum blanca dels fluorescents em va envestir.

La gent omplia els carros a vessar, sense mirar prim. Homes i dones es desplaçaven pels passadissos mirant els seus rellotges. «No sóc l'únic que ha oblidat el Nadal», vaig pensar.

Vaig fer una cua inacabable a una de les vint caixes per pagar els llagostins i el rap que havia comprat a preu d'or. Al carretó també hi duia xampany i torrons i neules i un porquet de massapà. La caixa s'assemblava a la meua ex amb quinze anys menys i un pot sencer de tint ros més. Mastegava xiclet amb fúria. «Bon Nadal», vaig dir-li quan em va arribar el torn. «Eh?», va contestar. No vaig insistir. Mentre omplia les bosses, vaig poder veure a l'altra banda del vidre com el Pare Noël es treia la barba postissa i deixava el coixí que li feia de panxa sobre el pedestal. Quan vaig sortir, vaig caminar al seu costat pel pàrquing. Ell enviava un SMS amb la mà dreta i buscava amb l'esquerra les claus del cotxe a la butxaca. Vaig dir-li un altre cop «Bon Nadal». «Eh, tio, passa de mi, que ja he plegat», va cridar. Va obrir la porta d'un Citroën Saxo, va asseure's al seient del conductor i la va tancar amb força.

De cop, els llums de l'arbre de Nadal van fer pampallugues durant uns instants i es van apagar. Només els fars dels cotxes enfocaven, de tant en tant, l'estrella de Betlem.